

SOCIEDADE PROTECTORA DE ANIMAIS E PLANTAS DE SANTIAGO

A Sociedade Protectora de Animais e Prantas de Santiago foi fundada en 1983 co gallo de loitar por un refuxio para os animais que abandonaban en Santiago. Naquel intre proliferaban por Compostela moitos cans abandonados ou extrañados que procreaban na alameda e que eran recollidos por un furgón-basoira ate as sás dos laboratorios ou un sacrificio con métodos non coñecidos xa que non había canceira municipal. Deste xeito un grupiño de persoas sensibilizadas co tema e con moitas gañas de loitar nun eido tan pouco recoñecido socialmente decidiron asociarse para tratar de acadar un local onde mete-los animais ata que fosen recuperados polos seus donos ou adoptados. Así constituíuse a Sociedade Protectora de Animais e Prantas de Santiago.

Nos comezos deixóuselles unha dependencia do antigo matadoiro, e dende 1983 ata 1990 a Sociedade sufragou os gastos de mantimento e a nómina dun empregado sen máis axuda que as colaboracións, cotas de socios e donacións, pero sen nengún apoio das institucións. Ante as malas condicións hixiénico-sanitarias, e o continuo medre do número de cans, a Sociedade reivindicou a construción dun refuxio para os animais e unha subvención que igualase a Santiago ó resto das

idades galegas e do Estado. Deste xeito chegouse ó actual refuxio, construído no vertedoiro de alta densidade, (recentemente selado por pasar a autoestrada). Asemade asinouse, en 1991, un convenio de colaboración polo que o Concello concedíalle á Sociedade unha cantidade anual de 1 millón de pesetas e esta coidaba dos animais. Nembargantes o "moderno" e recién construído refuxio tiña, e ten moitas carencias: a traída de auga potable é provisional, farolas, extintores de incendios, teléfono, sumidoiros e áreas de recreo axeitadas, portas, etc. Así o endeble edificio, no que o teito estaba formado polas euralitas reutilizadas do antigo Burgo das Nacións e nas que os múltiples buratos selados con silicona que comeron as gaiotas do vertedoiro deixaba entra-la auga da choiva, amosou con prontitude a súa fragilidade. Por outra banda, o millón de pesetas xunto co orzamento íntegro da Sociedade non chegaba para alimentar durante os 365 días do ano a unha media de 200 cans, ademais da nómina de dous empregados e as vacinas e medicinas dos animais que entraban, unha media de 400.

Como consecuencia a Sociedade comenzo a loitar de novo en 1993, para acadar unha subvención digna e para que o Concello arranxase o refuxio según figuraba no Convenio, un refuxio que se desmoronaba día a día. Esta derradeira batalla pasou por intres moi críticos e o Concello ameazou con municipaliza-lo refuxio e sacrificalos cans pero finalmente, gracias a moitísimas cartas de apoio á Sociedade que enviaron asociacións ecoloxistas e proteccionistas, chegamos a un acordo, un novo Convenio polo que o Concello concede á Sociedade unha subvención anual de 3 millóns de pesetas, e remodela o actual refuxio.

En relación ó labor da Sociedade no refuxio, os datos falan por sí mesmos: de 355 cans que foron abandonados en 1993, 335 atoparon un novo "amigo", é dicir foron adoptados. En 1994 entraron no refuxio 638 cans e "saíron" en adopción 583, o que amosa un alto índice de adopción de cans que estando en mans municipais xa

habrían morto. No refuxio os cans e gatos son vacinados, desparasitados e curados das súas feridas, e os voluntarios tentamos voltarlles a confianza nas persoas.

Ainda que a Sociedade naceu intimamente ligada á loita por un refuxio para os animais abandonados, a filosofía da Protectora é moito máis ampla, como se reflicte nos seus estatutos, pero eses outros cometidos víronse sempre impedidos por falla de medios económicos e humanos. Nembargantes, a pesar da escasez, a Sociedade tamén desemprega entre outras as seguintes tarefas:

- Colabora cos centros de recuperación de fauna salvaxe mantendo outros animais (esquios, mouchos, rapaces diurnas, etc.) ata que os recollen.

- Fai pública protesta dos casos de explotación e denuncia os caos de abandono ou maltrato.

- Colabora na redacción do Regulamento da Lei 1/93 de Protección dos Animais Domésticos e Salvaxes en Cautividade.

- Imparte conferencias sobre os dereitos de tódolos animais, a lexislación vixente en materia de protección, a crueldade nas granxas peleteiras, matadoiros, etc.

ACTIVIDADES DE MANCOMÚN ECOLOXÍA NO COTIDIANO PARA ESTUDIANTES DA UNIVERSIDADE

Ainda sendo conscientes de que agora mesmo as grandes ameazas contra o medio ambiente e a supervivencia en xeral adquiriron xa un carácter e unha dimensión planetaria (inverno nuclear, chuvias ácidas, efecto invernaideiro, buraco no ozono,...) non por iso podemos esquecer as pequenas (non pola súa importancia) luitas concretas no noso País e no noso entorno inmediato, nen esquecer por suposto a parte de responsabilidade que cada quen temos cara a mellorar esta situación e garantir-

Ile un futuro ás xeracións máis novas.

Para conseguir esta transformación real dos modos de vida e das prácticas máis agresivas do medio ambiente é imprescindíbel unha educación ambiental da poboación, especialmente da xente máis nova e máis sensíbel por tanto a estes cambios. Actualmente esta educación está practicamente na súa totalidade en función das iniciativas de organizacións ecoloxistas ou de grupos sensibilizados con este problema. A educación formal levada a cabo polas administracións en forma de contidos transversais na escola, ou non existe ou se demostra totalmente insuficiente, sendo na maioría dos casos unicamente unha excusa do goberno para lavar-se a cara no tema.

No marco da educación ambiental informal é como xurde a iniciativa do Centro de Recursos para Estudantes MANCOMUN de editar unha "guía de ecoloxía no cotidiano" en colaboración coa organización ecoloxista ADEGA, responsable da súa realización. Con esta guía pretendemos aportar unhas estratexias básicas que eviten no posíbel aqueles comportamentos e actitudes máis agresivas o medio ambiente. Para isto a guía tenta abordar as moi distintas situacións polas que pode pasar unha persoa

tanto ao longo dun día laborábel como ao longo fun día festivo; e aporta ideas sinxelas para facer de cada unha desas situacións unha oportunidade de facer traballo ecoloxista.

Ademais disto para quen lle interese comprometer-se máis activamente nesta luita, ao final da guía aparece un directório de organizacións e grupos ecoloxistas e/ou naturalistas que existen no noso País.

A guía, que tivo unha favorable acollida entre estudantes e público en xeral, foi distribuída desde o recentemente desaparecido MANCOMUN, Centro de Recursos para Estudantes da Universidade de Santiago, xestionado polos CAF.

Marta Rivas

ROTEIROS

Chove a chuzos na paisaxe atlántica, un día de treboada: trebóns ao fondo baten contra as últimas montañas cando imos descendo. Sesenta persoas en fileira, unha tras doutra, por un carreiro cheo de follas de faiedo, molladas. A chuva non rebaixa o estado de ledicia colectiva. Gabeára-se até o cumio da Rogueira; estomballados na herba compartíramos o queixo e máis a empanada, alguén comentou con retranca que cos envoltorios reciclados se podía facer un caderno subversivo pola paz. O día anterior un grupo de universitarios inconexos, veciños anónimos, saíran de Compostela. Agora, baixo a chuva a xente batuxava nas pucharas para luxar as pernas do compañeiro de atrás ó tempo que se entoavan retrousos de cancións tradicionais e algún aturuxo desenfadado; unha man apreixaba unha ponla e un sorriso malhostiado xurdía do que pringara coas pingas, as catro ou cinco fervenzas viñan acoguladas, enchoupando as laxes, os acivros, as raíces dos teixos. Ao lonxe ollavamos os trebóns que como nervios zizagueaban nunha póla iluminada dunha árbore que se construía ao revés, os mozos e mozas esqueceran as aulas e os apuntamentos, estaban pampos, abraizados; un do grupo tentou fotografiar o misticismo do momento. Semellaba que na fraga

se concebía un xeito agochado de entender as horas dun día, havia alí unha percepción nova fronte a rutina conducente a supera-la con consumos, alí semellaba que practicavamos unha descuberta. A penas se precisaba nada.

Seguimos a camiñar de vagar, fumos chegando a distintos ritmos, con diversas conversas, cada quen viña nun grupiño escollido ao chou, segundo a canseira que restado polo grao de abraio ian formando feixes humanos arbitrariamente.

Quen di que a chuva impede viaxar? Quen di que só hai viaxes cando collemos o avión? A face da terra muda como corpo adolescente, a trescentos metros do teu que lo tes un ceo povoado de mares novos.

Sabes que non somos os mesmos cando non temos que representar o que aparentamos ser, achegándonos ao verdadeiro ser? Non poñas excusas, a viaxe non é iso que a xente fai no mes de agosto, esa complacencia social. A viaxe é unha escapada interior que un fai de cotío.

Chegamos ao autobús, empapados, unha volta máis compartimos, desta era a roupa. Puxo-se o autobús en marcha, a roupa mollada pendurada no interior; o conductor comentaba que semellavamos un ha excursión de eslovacos ou romaneses, desa xente de non sei onde, rimos complicemente entre todos, ás gargalladas.

O outro día na Raíña topáronse dúas rapazas que fixeron amizade naquela viaxe ao Courel, foron de viños, lembraron a viaxe e logo prometeron-se principiar novas viaxes

MANCOMUN, Centro de recursos para estudantes da USC, organizou catro roteiros este curso, entre elas esta ao Courel, outra aos Ancares e dúas mais: á Península do Barbanza e á Capelada. O prezo oscilou sempre a redor das mil pesetas. Nas dúas primeiras foron arredor dunhas sesenta persoas e ficaron fóra outros dous autobuses.

É incrível, era para min a primeira vez que organizaba roteiros. Abraiado fiquei do pracer que tirou a xente, a boa convivencia, e o bo decorrer dos roteiros entendi-

dos de xeito global, compartir e coñecer interactivamente. Un detalle significativo é que sempre, cando viñamos de volta no autobús a xente preguntava onde e cando ia ser a seguinte. Sinto-me contento da miña pequena aportación, só pensar que grácias a estes grans de area a xente principia ou redunda no mellor coñecemento da natureza, do médio ambiente, e, ao cabo, a se entrañar coa terra, metáfora do seu país, a ama-la, a respeita-la, e a avivece-la, e sobre todo, que tamén se aprenda a perfilar un estilo de vida diferente, cuns valores alternativos aos actuais; descubrindo, asemade, que un o pasa realmente ben:

A universidade é un campo verde, aberto a todo tipo de iniciativas desta índole. Velaquí un, xa precedente, a continuar.

Comentar que MANCOMUN, que se estaba a erixir nunha canle propicia para os roteiros entre os universitarios/as desaparece por desinterese deste novo reitorado, concretamente do Vice-reitorado de Estudantes. Cumpre procurar novas fórmulas.

Agradecerlle a ADEGA a súa enorme colaboración. A verdade é que como asociación e persoalmente son un encanto. Gracias polo seu desinterese.

Ricardo Collazo Mira

CAMPAÑA DE RECICLADO DE RADIOGRAFIAS

A asociación Farmaceuticos Sen Fronteiras e SANOFI, están a realizar unha campaña de recollida de radiografías usadas para recicla-las por un método non contaminante e extraer as sais de prata que conteñen e fundi-las en lingotes para depois vendé-las e destinar o diñeiro á programas de axuda humanitaria en países en vias de desenvolvemento.

Podes levar as tuas radiografías a calquer farmácia, lembra que se van parar ao lixo ocasionan un impacto altamente contaminante.

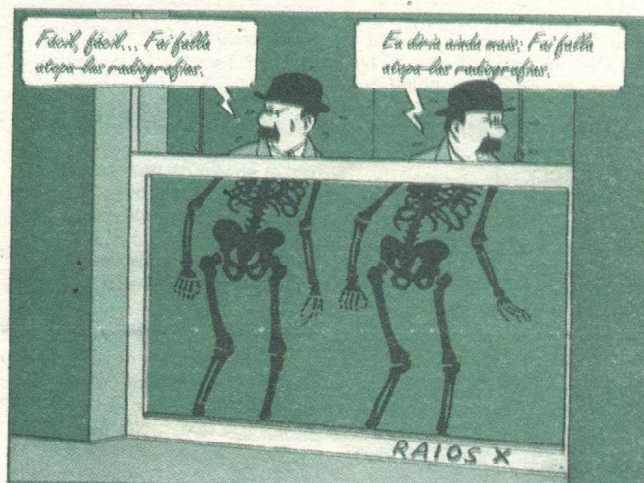
EDUCACION AMBIENTAL NA CASA DA TERRA

A Casa da Terra continua coas ofertas de estadias para rapaces e mozos/as, abrindo novas posibilidades para un verán alternativo. As estadias teñen lugar nun entorno rural, en Portocarreiro-Antas de Ulla, onde os participantes poderán iniciar-se ou recrear-se en obradoiros de alimentación tradicional e artesanía, na realización de tarefas agrícolas, ou en actividades ambientais e paseos-excursións polo meio natural.

Información: Tel. 982-17395

DOANDO AS TÚAS RADIOGRAFIAS INSERVIBLES, SALVAR UN NENO, É FÁCIL.

1ª CAMPAÑA NACIONAL DE RECOLLIDA DE RADIOGRAFIAS INSERVIBLES
DO 1 DE MARZO O 30 DE ABRIL DE 1995 NA TUA FARMACIA

En favor de

Patrocina

A Paixón pola Vida